

ЗМІСТ

Спеціальна передмова від Робіна Шарми.....	5
РОЗДІЛ 1. Ранковий дзвінок.....	9
РОЗДІЛ 2. Таємничий відвідувач.....	16
РОЗДІЛ 3. Дивовижне перетворення Джуліана Ментла.....	21
РОЗДІЛ 4. Магічна зустріч із мудрецьми з Сівани.....	33
РОЗДІЛ 5. Духовний учень мудреців.....	37
РОЗДІЛ 6. Мистецтво змінювати себе.....	42
РОЗДІЛ 7. Найнеймовірніший сад.....	52
РОЗДІЛ 8. Розпали свій внутрішній вогонь.....	85
РОЗДІЛ 9. Стародавнє мистецтво самомотивування на досягнення цілей.....	107
РОЗДІЛ 10. Сила дисципліни.....	159
РОЗДІЛ 11. Чотири найцінніші надбання.....	175
РОЗДІЛ 12. Кінцева життєва мета.....	191
РОЗДІЛ 13. Вічний секрет неминушого щастя.....	199
Подяки автора.....	217
Подяки за книжку «Монах, який продав свій «Феррарі».....	218

Спеціальна передмова від Робіна Шарми

Смиреним. Ось яким я почувався, опинившись перед обличчям привілею написати вам у 15-ту річницю книги «Монах, який продав свій «Феррарі».

Кожна чудова мрія народжується з простого починання. І ця моя мрія — ділитись ідеями, стратегіями і повсякденними методами, які трансформували моє власне життя, коли я був успішним, але спустошеним адвокатом багато років тому — зародилася у відчиненому цілодобово копіювальному центрі.

Я працював над своїм рукописом вночі та вів свою адвокатську практику вдень. Після багатьох місяців зусиль я самостійно опублікував книгу «Монах, який продав свій «Феррарі» та почав продавати її штуками у центрах обслуговування населення та на сільських ярмарках. Я почав розказувати про послання, яке хотів передати на сторінках своєї книги, про надію, щастя і натхнення на маленьких семінарах (на перший із них прийшло 23 людини і лише дві з них не були моїми родичами). Заповнені книгами коробки підпирали стіни моєї крихітної кухні у моїй маленькій квартирі.

І я мушу сказати вам ще одну річ: люди кешкували з мене, коли я починав. Книгу, яку ви зараз тримаєте в руках, критикували, її здешевлювали, їй пророкували нульовий успіх. Але я терпляче слідував своїй мрії допомогти людям реалізувати їх здатність жити не лише феноменально успішним, але й винятково примітним життям. Іноді я був готовий здатись і повернутись до свого комфортного життя адвоката. Але я не зробив цього. Гадаю, моя віра просто була більшою за мої страхи.

Який сенс жити в комфорті, якщо це відбувається за рахунок ваших мрій? Сумно бачити, як багато людей, таких як ми з вами, замість можливості жити повноцінним життям обирають, здавалося б, безпечну, звичну гавань лише для того, щоб в останню годину свого останнього дня усвідомити, що найбільший ризик у житті — це уникати будь-якого ризику.

Тому я продовжував. Я невтомно розповідав кожному, хто хотів мене слухати, про цю книгу та про мої заповітні сподівання на те, що на нашій планеті немає зайвих людей. Кожному із нас притаманний якийсь тип обдарованості, який прагне знайти своє вираження. Кожен із нас може виявити власну форму сміливості і зробити крок до впевненості, сили і мужності, які визначають, ким ми є насправді. Кожен із нас може бути щасливим і заслуговує на щастя, водночас насолоджуючись унікальним перебігом свого життя (навіть у часи поневірян). І кожен із нас може бути корисним для людей — і використати своє життя найбільш ефективно, щоб стати в нагоді тим, хто нас оточує.

Тому я доповнив свою місію глибоким усвідомленням мети, доклавши усіх зусиль для того, щоб заблокувати злі голоси критиків та скептиків. І коли я це зробив, сталось щось таке, що змінило моє життя: звичайні люди (такі самі, як я), представники усіх професій, які

тільки можна пригадати, почали сприймати книгу «Монах, який продав свій «Феррарі» так, як я навіть не міг собі уявити.

Підприємці та актори. Пожежники і рок-зірки. Фермери і генеральні директори. Кумири кіно і викладачі. Усіх зачепило просте послання, яке я хотів донести на сторінках цієї книги. Їхнє життя змінилось. Перших читачів настільки вразив зміст цієї книжки, що вони розповідали про неї усім і кожному. Так, сарафанне радіо запустило видавничий феномен, який до цієї пори мандрує світом.

Через 15 років після того, як було вперше опубліковано «Монаха, який продав свій «Феррарі», мені випала благословенна нагода об'їздити нашу планету вздовж і впоперек, виступаючи з презентаціями, проводячи зустрічі з читачами, які зробили своє життя визначним, і спостерігаючи за тим, як здійснюється більшість моїх мрій. Але передусім найщасливішим мене робило усвідомлення того, що я виконав своє завдання і нагадав людям, що, врешті-решт, життя неймовірно коротке. Перш ніж ми це зрозуміємо, кожен із нас вже перетвориться на порошок. Тож зараз найкращий час для того, щоб зруйнувати обмеження і перейти на новий рівень — жити так, як підказує серце. Так, щоб, коли життя добіжить кінця, ви залишили світ кращим, ніж він був до вас.

Я щиро вдячний вам за те, що ви наважилися взяти цю книгу. Наостанок хочу поділитися з вами словами, які часто повторював мій любий батько, коли я був набагато молодшим: «Робіне, народившись, ти плакав, у той час, як світ радів. Синку, проживи своє життя так, щоб, помираючи, ти радів, тоді як весь світ плакатиме».

Я бажаю цього і вам. І, сповнений вдячності та щирої поваги, я сподіваюсь, що ви отримаєте насолоду від цього видання «Монаха, який продав свій «Феррарі» на честь

15-ї річниці книги й діятимете у відповідності з нею, щоб зробити своє життя таким, на яке, як ми з вами знаємо, ви заслуговуєте.

З найкращими побажаннями,
Робін

P.S. Я отримую велике задоволення, коли мої читачі пишуть мені на Фейсбуці та в Твіттері. Отже, будь ласка, діліться зі мною своїми історіями успіху. Побачимось! Будьте класними!

РОЗДІЛ 2

Таємничий відвідувач

Всіх співробітників фірми скликали на екстрене засідання. Коли всі набились у залу, стало зрозуміло, що справи кепські. Першим взяв слово старий Хардінг.

— Боюсь, у мене для вас погані новини. Вчора у Джуліана стався важкий серцевий напад в залі суду, коли він виступав по справі авіакомпанії «Ейр Атлантик». Зараз він знаходиться в реанімації, але його лікарі повідомили мені, що його стан стабілізувався і він одужає. Однак Джуліан прийняв рішення, про яке, я гадаю, ви всі повинні знати. Він вирішив залишити нашу сім'ю та відмовитися від юридичної практики. Він більше не повернеться на нашу фірму.

Я був вражений. Я знав, що у Джуліана вистачає неприємностей, але ніколи не думав, що він може піти. Крім того, після усього, через що нам довелося пройти, він міг би виявити ввічливість і повідомити мене про це особисто. А він навіть не дозволив мені навідати його у лікарні. Щоразу, коли я приходив, медсестри казали мені, що він спить і його не можна турбувати. Він навіть не відповідав на мої телефонні дзвінки. Можливо, я нагадував

йому про те життя, яке він хотів забути. Хто знає? Скажу вам лише одне: це боляче.

Уся ця історія сталася більше трьох років тому. Згодом Джуліан вирушив до Індії в якусь експедицію. Це було останнє, що я про нього чув. Він сказав одному з наших партнерів, що хоче спростити своє життя і «знайти деякі відповіді». Сподіваюся, він знайшов їх у цій таємничій країні. Він продав свій маєток, свій літак і приватний острів. Він навіть продав свій «Феррарі». «Уявити лишень, Джуліан став індійським йогом, — подумав тоді я. — Часом Закон приймає зовсім несподівані сторони».

За ті три роки із молодого, заїждженого юриста я перетворився на втомленого, децю цинічного адвоката. У нас із Дженні була своя сім'я. Врешті-решт я і сам почав пошуки сенсу. Гадаю, поштовхом для цього стали наші діти. Вони докорінно змінили мій погляд на світ і на моє місце у ньому. Колись це дуже добре вдалося сформулювати моему татові: «Джоне, на смертному ложі ти ніколи не жалітимеш, що проводив на роботі мало часу». Тому я став намагатися більше бувати вдома. Я почав вести досить приємне, нехай навіть буденне, існування. Я вступив до «Ротарі-клубу», а по суботам грав у гольф, щоб оццасливити своїх партнерів і клієнтів. Але, мушу вам зізнатись, у тиху годину я часто згадував Джуліана і задавався питанням, що сталося з ним за роки нашої несподіваної розлуки.

Можливо, він осів у Індії — настільки різноманітній країні, що навіть його бентежна душа могла б знайти там притулок. Чи, може, він подорожує Непалом? Пірнає з аквалангом на Кайманах? Одне я знав точно: до своєї адвокатської діяльності він так і не повернувся. Ніхто не отримав від нього навіть листівки з того часу, як він покинув юриспруденцію і вирушив у добровільне вигнання.

РОЗДІЛ 6

Мистецтво змінювати себе

Я — художник життя; моє життя — мій витвір мистецтва.

— Сузукі

Вірний своєму слову, Джуліан з'явився у моєму будинку наступного вечора десь чверть на восьму. Я почув чотири швидкі удари в двері мого будинку із жахливими рожевими віконницями, які, на думку дружини, надавали нашій оселі схожості з будинками з журналу «Затишна оселя». Сам Джуліан виглядав зовсім не так, як попереднього дня. Він все ще випромінював здоров'я та відчуття спокою, але його вбрання мене дещо здивувало.

Його пружне тіло огортала довга червона накидка, увінчана барвисто вишитим синім каптуром. І хоча то була ще одна спекотна липнева ніч, він не скинув каптур з голови.

— Вітаю, друже, — радісно вимовив Джуліан.

— Вітаю.

— Не дивися на мене так здивовано. А в чому ти хотів мене побачити — в «Армані»?

Ми почали сміятись, спочатку тихо, але незабаром наше хихотіння переросло у регіт. Джуліан, без сумніву, не втратив свого блискучого почуття гумору, яке так розважало мене багато років тому.

Коли ми вмостилися в моїй захаращеній, але затишній вітальні, я не міг не помітити, що з його шиї звисає витончено прикрашене дерев'яне намисто у вигляді чоток.

— Що це? Таке гарне!

— Пізніше розповім, — відповів Джуліан, потираючи намистинки великим та вказівним пальцями. — Сьогодні нам багато про що потрібно поговорити.

— То почнемо! Я так хвилювався перед нашою зустріччю, що майже не міг зосередитись на роботі.

Не зволікаючи, Джуліан одразу ж почав розповідати про своє перетворення та легкість, з якою воно відбулось. Він розповів мені про вивчені ним древні техніки контролю свідомості та позбавлення звички постійно хвилюватись, яка поглинає багатьох у нашому сучасному суспільстві. Він повідав про вміння жити більш змістовним і корисним життям, яким володіли йог Раман й інші ченці. Джуліан розказав про низку методів вивільнення джерела молодості та енергії, які, за його словами, дремають глибоко в кожному з нас.

Хоча він говорив із очевидною переконливістю, в мені почав наростати скептицизм. Я що, став жертвою якогось розіграшу? Врешті-решт, на нашій фірмі цього випускника гарвардського юридичного факультету знали, серед усього іншого, і як любителя злих жартів. Його історія звучала просто фантастично. Подумайте самі: один із найвідоміших юристів цієї країни визнає себе переможеним, продає все своє майно і вирушає в